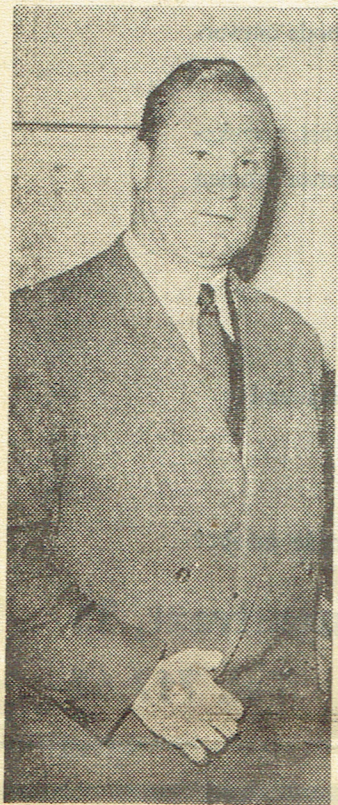

Herinneringen aan KAREL SIJS

20 december 1931. Buiten is het bitter koud en wij spoeden ons naar de zaal van de Scala (het huidige Witte Paard), waar manager Theo Vanhaverbeke een nieuwe meeting inricht. Wij nemen plaats nevens een tenger jongetje dat zeer bedeesd vóór zich uitkijkt. Wij knopen een gesprek aan en op onze vraag hoe hij noemt, haalt hij heel schuchter een kleine brieven tas boven waarin een eenzelveidskaart steekt. Wij lezen: Sys Carolus, geboren te Oostende op 14.2.1914. Op onze vraag wat hij hier komt verrichten, antwoordt hij blozend: «Boksen, meneer.» Het is mijn eerste kamp.» Wij kijken dit jongetje eerder meewarig aan en bemoedigen hem met de woorden: «Het beste,

Veelbelovend liefhebber

Karel Sys was gelanceerd en in 1932 achtte manager Vanhaverbeke het geraadzaam hem als prof uit te spelen tijdens een openluchtmeting ter Oostendse wielersbaan op 21 augustus 1932 tegen de Brusselaar Balister. Het werd een vinnige strijd, maar Karel won schitterend op punten. Met verdere successen ditzelfde jaar tegen Porthals, Cobe en Klausing was de Oostendenaar een trekpleister geworden voor de talrijke Oostendse sportenthousiasten die zich naar de bijeenkomsten verplaatsten. Op 7 januari 1933 veroverde Karel zijn eerste titel: deze van kampioen der beide Vlaanderen weltergewicht door een puntenzege op de Kortrijkzaan Meulebroucke. Ook de Fransman Carpentier moest er aan geloven en hier won Sys zijn eerste wedstrijd vóór de limiet. Zijn zevende beroepskamp op 11 maart 1933 bracht echter een eerste nederlaag en tegen de Mechelaar Lode Baetens werd het afdoend bewijs geleverd dat Karel inzake boksen nog in de kinderschoenen stond. Nadat Vandevondel en de Bruggeling Pol Rombout de twee volgende slachtoffers werden, werd de herkansing tegen Baetens ingericht. Dat Karel in bestendige vooruitgang was, werd bewezen door de puntendeling welke hij wist af te dwingen. Maar die eerste nederlaag lag Karel steeds zwaar op de maag en hij drong bij Theo aan voor een derde ontmoeting met de blonde Mechelaar. Maar eerst werden Dujardin, de Engelsman Dixie Cullen en de Ronsenaar Gaston Bridou op afdoende wijze overwonnen, waarna op 28.10.1933 de derde en misschien wel de beslissende ontmoeting tegen Baetens kwam. Karel bereikte zijn doel en won op schitterende wijze met de punten. Dit jaar werd afgesloten met nog twee zegepralen tegen Billiet en Lenglez, zodat zijn rekord reeds vermeldde: 14 overwinningen, 1 match nul en 1 nederlaag. Iedereen was thans met ons de mening toegedaan dat er uit Karel Sys een groot bokser kon groeien en geleidelijk werd uitgekeken naar degelijker tegenstander. Het jaar 1934 was bepaald prachtig te noemen met overwinningen op Dehuster, G. Kinsabil, Frans Stevens, Romeo Daisy, de Fransman Chotteau en zijn landgenoot Roger Besneux. Hij hield gelijke tred met de befaamde Nederlander Bep Donnaars en sloeg gelijk met Leonard Steyaert met de nationale middengewichttitel als inzet. Hij versloeg daarna dezelfde Bep Donnaars en sloot het jaar af met een nieuwe matchnul tegen Jomme Wegner.

Karel Sys : jeugd en kracht in zijn glorie tijd

hoor, jongen». Maar in ons binnenste mompelden wij: «Wat komt die snottaap hier verrichten!» Hij weegt zeker geen 50 kg. en zijn lichaamsbouw is verre van bemoedigend. Maar een uur later moesten wij onze mening wijzigen. Die tere «stads-mus» was bezig zijn twee koppen grotere tegenstander Verlot een afstraffing in regel toe te dienen met het gevolg dat hij van een straat zijn eerste wedstrijd op punten won. Vele andere overwinningen zouden als liefhebber volgen en slechts éénmaal werd hij op punten verslagen, tegen een zekere Depaepe.

maak 7 overwinningen, 3 nuls en geen enkele nederlaag.

Beroepsbokser

De faam van Karel Sys als vuistschermer was intussen reeds buiten onze grenzen doorgedrongen. Tot nog toe had Karel slechts een verplaatsing op internationaal terrein gemaakt, tegen Bep Donnaars te Den Haag. Nadat Medard Gregoire en de kleurling Bassin overwonnen werden, stak de Oostendenaar het Kanaal over om er Moe Moss te ontmoeten. Wij schrijven 17.2.1935. Het gevecht had te Londen plaats en unaniem werd Karel tot puntenwinnaar uitgeroepen. De triomfmars van Karel zou echter niet blijven aanslepen en vijf nederlagen kwamen zijn erelijst ontsieren: te Brussel tegen Adrien Anneet, tegen Gustaaf Roth welke hij een eerste maal in het Kursaal te Oostende op 24.4.1935 ontmoette, tegen de Engelsman Hyams, tegen Nestor Charlier die won door stopzetting wegens kwetsuur en ten slotte tegen de Antwerpenaar Gust Devos, toen hij zijn debuut als halfzwaargewicht maakte.

Naar het buitenland

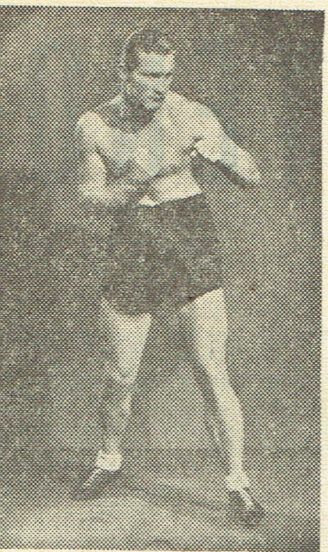
Onmiddellijk daarna veroverde hij deze titel van de beide Vlaanderen op Lode Wuestenraedt. Het jaar 1936 werd ingeluid met zes ontmoetingen te Oostende w.o. vijf overwinnin-

gen op Jean Berlaimont, de toenmalige kampioen van België middengewicht, Theo Sas, de Fransman Louis Pottier, Willems en ten slotte Gust Devos, waardoor hij nationaal kampioen der halfzwaren werd. Tegen de waal Louis Demeuse werd hij in r. 6 uitgesloten wegens lage slag. Karel steeg meer en meer in aanzien in het buitenland en werd op 9 juli 1937 te Lissabon gevraagd tegen de toenmalige kampioen Rodriguez, waartegen hij echter op punten verloor. Hij versloeg verder de Engelsman Geo Robey en Len Rowlands en de Gentenaar Willems om match nul af te dwingen tegen Preciso Merlo te Turijn en de Nederlander Rinus De Boer. Tegen Gustaaf Roth moest hij te Antwerpen voor de tweede maal het onderspit delven op punten. 1937 zette bepaald schitterend in. Te Berlijn versloeg hij opeenvolgend Adolf Heuser en Adolf Witt, Gust Devos die k.o. ging in r. 3, Berlaimont tegen wie hij zijn nationale halfzwaargewichttitel behield, Rinus De Boer, Tino Rolando, Ernie Simmons, Lengagne en Piet Van Gool om het jaar op 1 december 1937 af te sluiten met een match nul tegen Staf Roth in een titelgevecht voor de wereldkroon der halfzwaargewichten (I.B.U.). Een eerste treffen in 1938 zag de Duitser Heuser weerwraak nemen, doch verder werden het zes zegepralen tegen Limousin, Nico Droog, Vittorio Zanetti, Johnny Thornton, de Zweed John Andersen en ten

slotte te Parijs tegen de Franse kampioen Charles Rutz. Op 20 januari 1939 waagde hij zich aan de Europese halfzwaargewichttitel van Heinz Lazek, maar verloor te Berlijn op punten. Op 2 juni 1939 verwierf Karel de medaille van tweede klasse voor moed en zelfopoffering, toen hij te Oostende een zelfmoordenaar uit het water haalde.

Kampioen

Dan kwam de mobilisatie en Karel betwistte de legerkampioenschappen met overwinningen op Smets, Baeyens en Poot. Het jaar daarop ging Karel over naar de zwaargewichten en op

Een sprekende opname uit het titelgevecht tussen Karel Sys (rechts) en de Duitse kampioen Heinz Neuhaus op 2 augustus 1953 in het stadion te Dortmund om de Europese titel der zwaargewichten. Een betwiste puntenoverwinning bezorgde de Duitse kampioen de Europese titel, waardoor voor Sys een einde werd gesteld aan zijn glansrijke loopbaan

Uitwikingeling

Stilaan geraakte de naam van Karel Sys in de vergeethoek, toen wij in 1951 een klein briefje ontvingen, waarin hij zijn komst meldde om enkele wedstrijden in Europa te komen betwisten. Hij was toen 37 jaar oud. Wij herinneren ons nog zeer goed zijn eerste wedstrijd welke hij te Gent op 9 juli 1951 voor de symbolische frank leverde tegen de Ier Mac Dermott die k.o. ging in r. 3. Werkelijk, Karel had nog niets van zijn enorme kwaliteiten ingeboet, hetgeen hij bewees door een overwinning op de beruchte Engelse klopper Lloyd Barnett. Hij keerde even terug naar Argentinië, waar hij op 23 juni 1951 match nul sloeg met de toenmalige wereldkampioen der halfzwaren Archie Moore, hetgeen een hele prestatie betekende. Hij

Het einde

Wij hebben deze bijdrage willen wijden aan een ongeëvenaard kampioen om de grote bloei te onderlijnen welke de bokssport eenmaal binnen onze muren gekend heeft. Karel Sys, Roger Barbary die in 1944 aan de boorden van de Leie zou sneuvelen, Ali Gerard, de gebroeders Albert en Firmin Asseloos, Van Eenoo, Robensijn, Everaert, Aspeslagh, Willems, Declercq, Marly, Nachtegaal, Stappers, Taecke, de gebroeders Vermote, Jan en Pier Allary en natuurlijk Maurits en Theo Vanhaverbeke zijn zoveel ronkende namen die Flamingia B.C. Oostende tot een der machtigste clubs van Europa gemaakt hebben. Maar boven allen stak Karel Sys, de sterbokser, met kop en schouders uit. Hij was werkelijk DE ongenaakbare kampioen, zoals wij er in ons land misschien nimmer meer zullen hebben.

Wie kan inderdaad een rekord voorleggen als onze toenmalige stadgenoot: 128 kampen met 105 overwinningen, slechts 15 nederlagen en 8 matchnuls?

De gentleman-bokser Karel Sys
na zijn verrassende terugkeer

23.10.1940 sloeg hij kampioen Louis Verheeren in de zaal Alhambra te Brussel k.o. in r. 3. Gedurende de oorlogsjaren zag men Karel weinig aan het werk te Oostende, want van heinde en verre stroomden de kontrakten toe. Wij zagen hem hier slechts zegevierend aan het werk tegen Albert De Ruytter, Louis Pottier, Marivoet en Louis Verbeeren. De 25 andere wedstrijden werden op vreemde bodem betwist met slechts twee nederlagen: tegen Gustaaf Roth welke hij voordien voor de halfzwaargewichttitel te Brussel in 1941 k.o. geslagen had in r. 3 en te Stockholm, waar hij zijn op 30 mei 1943 Europese zwaargewichttitel tegen de Zweed Olle Mandberg opnieuw moest prijsgeven. De andere wedstrijden werden evenveel successen tegen de bloem van wat Europa telde aan halfzwaren en zwaargewichten.

Europees kampioen

Toen kwam het einde van de oorlog met een treurige nasleep voor Karel Sys. Hij vertrok naar Spanje, waar hij enkele catchwedstrijden betwistte, om naar Argentinië uit te wijken. Daar leverde hij 13 wedstrijden, met twaalf overwinningen en 1 nul tegen de Zuid-Amerikaanse kampioen Arturo Godoy, terwijl hij de Peruviaanse kampioen Ulrich k.o. sloeg en de Braziliaan Dos Santos hetzelfde lot liet ondergaan.

kwam terug naar België en boekte successen op Stephan Olek, Robert Eugène, Chalono, Weidlin, Kohlbrechter en ten slotte op Hein Ten Hoff die op 12 januari 1952 te Brussel zijn Europese titel verspeelde.

Verrassende terugkeer

Maar stilaan begon de last der jaren op de schouders van Karel te wegen. De verrichtingen verminderden in glans en de uitslagen waren niet meer zo schitterend. Op 2 augustus 1953 verspeelde hij de Europese zwaargewichttitel te Dortmund aan de Duitser Neuhaus die de zege ten geschenke kreeg van de scheidsrechter. Hierdoor was het mo-

door
F. Markey

raal van de Oostendenaar aangetast en de kamp te Brussel tegen de Cubaanse knokker Nino Valdés betekende het einde van een werkelijk schitterende loopbaan. Karel verloor door technical k.o. in de vierde ronde en besloot een orgelpunt te plaatsen achter een loopbaan die zich heel wat verder had kunnen uitstrekken zonder die oorlogsjaren. Iedereen was inderdaad van mening, dat hij de «Brown Bomber» Joe Louis had kunnen onttroonen, waardoor hij ons klein land een nooit gedroomde titel had kunnen bezorgen. De omstandigheden hebben het echter anders gewild en thans leeft Karel rustig op zijn hoenderkwekerij op 30 km van Buenos Aires met al zijn herinneringen.